

★★★★★

הקונספט הזה של תערוכות קיץ די תמוה. מתבקש היה שהגלריות יסגרו דלתותיהן וייצאו לחופש או שימשיכו בעסקים כרגיל. פורמט הפתוח אבל לא באמת מביא רוב הזמן למעין תערוכות קיץ קלילות או תערוכות מכירה מהמחסן. זה פורמט שאינו משיב טובה לאלה שכיתתו רגליהם בצהרי אוגוסט, שאינו נותן להם תמורה הולמת, תערוכה ראויה ברוב המקרים, אלא דווקא את התחושה שמי שמשקיע שוקע.

אבל בעצם למה לצאת לחופש? מה פשר "עונת המלפפונים" שמתרגשת עלינו כל קיץ? בואו נבדוק לרגע את הנתונים: האם כל קיץ אוזלים לפתע כל האמנים הראויים לתצוגה? מובן שלא, הם דווקא הולכים ומתרבים, כחול אשר על שפת הים, האם קיים איזה תאריכון מקומי שכל העוסקים באמנות מחויבים לנהוג לפיו, משהו בנוסח "תחילת שנת לימודים", "ימים נוראים", "כך וכך ימי חופש בשנה" או כל נוסח אחר של יחסים מחייבים עם לוח השנה? ודאי שלא. והרי המוזיאונים עובדים כרגיל, וגם, הרבה גלריות הנהיגו פה אי-עבודה כימי ראשון פשוט מפני שמדינות שמשוחחות ביורו נחות בו. כך שהמחוג הפנימי שלהן מכוון בכלל החוצה, לא בדיוק לפי הקייטנות של הילדים, האם בסוף יולי מידלדלים מעיינות הנושאים לתערוכות ופוגשים בקרקעית? מובן שלא, אלה מעיינות שאינם מתרוקנים לעולם.

אם כך, אין ברירה אלא להסיק שרוב הגלריות מגיעות לחודש אוגוסט כשהן שחוקות עד דק מהעבודה הקשה בחומר ובלבנים שעסקו בה לאורך כל העונה. להיות גלריסט, זה ידוע, זו אחת העבודות המרות והשחוקות. גלריסטים ואחיות.

להיות גלריסט משמעו להתמקם במרכזו של אחד מצומתי העצבים החשופים ביותר של החברה הישראלית. באותם ימי ראשון שלעיל הם בעצם על תקן כוונים, מכסם טרוף ודעתם טרודה - שמא יהיה מקרה חירום שיוניק אותם מרכזם ויחזיר אותם ללב המאפליה (אולי המזגן טפסוף? אולי אספן/אוצר/עסקן או סתם טטבל הגיע מחו"ל וצריך לארח ולשוקק?). אין להם רגע דל. רוב השנה הם טורחים מבוקר עד לילה במרתפיהם הממוזגים עד קיפאון בפיקוק על הזות עבודות ענק מוסטגרות בכבוד מצד לצד, על שילוח ושינוע עבודות נייר עדינות, ועל אנגלית נאותה במסמכי המייל האינסופיים, הסיזיפיים. כיוון תאורה אינו עניין של מה בכך והקפדה על לא פחות משותף פלוס 60 מצריכה ידע ממשטי, ריכוז ולוגיקה. חדרת חיים ומוות אוחות בהם על משכבם

הם היו האוהבים הצעירים. למעלה: ציור של פמלה לוי. למטה: ציור של גבריאלה קליין

למה יש עונת מלפפונים?

בגלל החטה בשטחים, כמובן. על יובש בשדה האמנות ועל תערוכה חמה בגלריה החדר // גליה ייב

בלילות: האם ארזנו את כל רכיבי האינסטליישן ששילחנו ליריד הבינלאומי? האם תיאמנו על חשבון מי תהיה ההובלה? על חשבון מי הביטוח? האם האמנים שלנו באמת הכי טובים? הכי יפים? הכי סקסיים? עמוקים? רנטביליים? האם הפנים ראובן את תאריך ההובלה? האם הפעלנו את האזעקה המקיפה את כל המטרא' בסדנת היוזע? אחת לחודש-חודשיים נפרדים הגלריסטים ממשפחותיהם בלב כבד רק כדי לאכול מזון דחק ביירדים, ביאנלות, מיקח וממכר, פסטיבלים, ביאנלות, דוקומנטות, מתרוצצים כאחוזי אמוק בין ערים ומדינות, אנוסים ליצור קשרים, לעמוד שעות על עקבים דקים, והכל למען האמנות. בקיץ הם באמת חייבים להירגע קצת מאורח החיים הקורבני הזה ולעשות לביתם. זה בנפשם. כדאי שאמנים יתרמו איזה אחוז או שניים מרווחיהם כדי לסבסד לאנשים יקרים אלה את מנוחתם, שיחזרו אלינו רעננים, אנרגטיים, מלאי ויטליות, עזים ונועזים.

ובינתיים, גלריה החדר, אולי מפני שהיא קשורה למשרד שעובד גם באוגוסט, דווקא ננתנת תמורה די ראויה בתערוכה שאינה מסתירה את היותה קיצית, אלא מתמודדת עם הקיץ כנושא. אלא שבמקום ריבוי

משפחות עליוות משפריצות מים כבריכה או "ייצוג האכטיח באמנות הישראלית", נבחרו עבודות תקפות וראויות כל אחת בפני עצמה, שיכולות, באופן מפתיע ונחמד, לענות להגדרת הנושא. אבל הן מספרות גם סיפורים אחרים, מורכבים, גם על תצוגה, גם על אמנות. גבריאלה קליין מצוירת באופן מרמז

אין ברירה אלא להסיק שרוב הגלריות מגיעות לחודש אוגוסט כשהן שחוקות עד דק מהעבודה הקשה

ילדה ענוגה עם מבט עצוב, מציצה מתוך סכך שיחים כשעין אחת שלה אדומה, מפוצצת מפנס. ילדה מוכה פנינה. טל פרנק בשתי עבודות שבמרכזן סירת נייר מקופל. באחת הסירה שקועה בקרש מולבן ובשנייה היא ניצבת בראש עיקול של מוט ברזל המונח על הרצפה. אלה עבודות שעוסקות לכאורה בשברירי ובעדין שבקיפול הנייר לעומת הגס והגולמי שבחומרים הקשים, אלא שהעשייה עצמה, הטכניקה, כה מוקפדת, כה מאומצת, כה טורחת, שלא נשאר הרבה מהאיכות הפרפרית התלושה של הנייר, והעימות בין החומרים לא קורה בפועל. דווקא הפסל הכמו-שמרני של אסנת אביטל הוא הבולט באיכותו. צינור ברזל חלוד משמש ככך ליצירת גבס לבנה של כובע ים סבתאי. פרחי הגומי הרביליים שעושרו פעם את כובעי הים יבשו לגבס, ונוצרה מעין קסדה ריקה, לא חולנית, לא מאיימת, אפילו מחויבת באופן שמוכיר את פסליו האנתרופומורפיים של מירו. בנוסף לכך, שלושה ציורים של פמלה לוי שבהם זוגות צעירים שוכבים עירומים במעין חוף ים, נינוחים, על מצע צרפ'ים צבעוניים, נוגעים זה בזה, עסוקים בעצמם, כמו מרחפים בחלל/זמן נפרד משל עצמם אוטיסטים. הדס קינר, מלבד תצלום של שרפה בנג ציבורי ושל מי שפכים ירוקים בשלולית על מדרכה, מצלמת מגובה נמוך שביל טבעי שנוצר בין קני סוף. בקצות הקנים מרחפות פטרות המעוטרות בחילה זהובה ומקנות לאירוע צביון מיסטי של התגלות, חיוון, כמו נחיתת עב"מ באמצע שדה או כל טריפ קיצי אחר. גוסטבו סגורסקי מצלם בחורה בנעים לופתת ענף דקל מתורבת מיושב לגמרי, אפור. בתצלום אחר שיח שושנים מתורבתות פורח במלוא חושניות האדום לוהט שלו בחצר אחורית, בצמוד למנוע של מזגן.

התערוכה "חם מהרגיל" מוצגת בגלריה החדר עד 1.9

תמונה